

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου).

— 'Ω! Θεέ μου, Θεέ μου!... φώναζε Ξαφνα με μόνο ο δυστυχισμένος μικρός. Πού πήγε ο μπαμπάς κι η μαμά μου; Γιατί δεν μ' έβρισαν και μέσα μαζί τους; Τι τους έκαμαν αυτοί οι κακοί άνθρωποι; Μόνος μου θα μείνω εγώ πειλά;...

Γονάτισε πλάι στη μητέρα του και της έγνεψε το πρόσωπο με φιλιά, φωνάζοντας με παράπονο:

— Μαμά, γιατί δεν μου μιλάς; Δεν μ' ακούς; Γιατί μ' αφήνεις μόνον, μαμά; Έλα, άπορρησίου, χρυσή μου!...

Η Μαρία Στούαρτ τον έσηκωσε ήσυχα και τον έπηρε στην άγκαλιά της.

— Μικρό μου Ρογήρε, του είπες, θέλεις νάρθεις μαζί μου; — Θα τον ξαναβρούμε τον μπαμπά; ρώτησε το παιδί με κάποια λάμψη στο βλέμμα.

— Ναι, θα τον ξαναβρούμε, σου το υπόσχομαι.

— 'Ω! κυρία, αν μου κείνης απή τη χάρη, θά σ' αγαπού παραπολύ. Ναι, θέλω νάρθω μαζί σου. Θα πάφουμε όμως και τη μαμά;

— Αιτή θάρθη άρσότερα να μās εΐψη. Βλέπεις πώς κοιμάται; Δεν κάνει να την ξυπνήσουμε.

— 'Ω! κυρία, δεν κοιμάται. 'Όταν κοιμάται, χαμογελά... Ξέρω πώς δεν θα ξυπνήσει πειλά... Δεν θέλω να την αφήσω μονάχη της... Προτιμώ να μείνω εδώ μαζί της...

Η Μαρία Στούαρτ έκανε με το χέρι της ένα νεύμα κι ο Έρρικος Μοντμορενού έτύλιξε το παιδί με τον πλατύ μανδύα του. Μόλις έδηξαν έξω, ο Ρολάνδος Φερουιλιάς ανήγγειλε ότι το άλογο της βασιλείσσης ήταν έτοιμο και η φρουρά έβριπτος. Η Μαρία Στούαρτ φεύγοντας, κινήθηκε στο πτώμα της 'Ιωάννας:

— Σε άφριν, δυστυχισμένη γυναικα! Η έπίσκεψίς μου στο σπίτι σου άπέβη αιτία συμφορών. 'Όπου πάω εγώ, θά συμβή κάτι κακό. Καλύτερα να μην περνούσα καθόλου άτ' εδώ...

Ο λοχαγός Φερουιλιάς ήταν ήπερβολικά συγκινημένος. Άκολούθησε κι αυτός τη βασιλίσα μαζί με τους εΐπατριδας, ενώ θερμά δάκρυα κυλούσαν στο πρόσωπό του.

Ο Δόν Μαθουρίνος είχε φάγει μόνος τον όλόκληρο το χοιρινέρι κι είχε άδειάσει Ξη μπαζάλες. Τόν βρήκαν βαθεία κοιμισμένον δίπλα στο τραπέζι και τόν ξεΐπτησαν για να συνεχίσουν την πορεία τους. Σηκώθηκε με πολλά χαμιοσηνητά κι όταν έκανε μερικά βήματα κι είδε το πλήθος γύρω άτ' το καταπιεσμένο πτώμα του Γενναίου, άρσιζε να τριχή τα μάτια του, μη υποψωντας να καταλάβη τι είχε συμβή έντομοταξύ...

Καθώς περνούσαν στο δρόμο, το άλογο του Ρολάνδου Φερουιλιάς άηρπάσε.

Ο λοχαγός πήδησε κάτω και κίτταξε μπρός. Πλάι στον αντισυνοδόν δρόμο κείτονταν Ξαλουθιά το πτώμα του Διονυσίου Γενναίου, του τραγικού χόητος: Κανδά!...

Ο Φερουιλιάς έννοιωσε τη γενναία καρδιά του να χιπτά δυνατά. Ομιώθηκε τόν Ροβέρτο Κέφ.

— 'Α, τόν άθλιο!... 'Α, τόν δολοφόνο! ούόλαξε θυμωμένος. Έβγαινα του και θά Ξανασηναντηθώσ... Και τότε... τότε θα πληρώσει άκριβά όλα τον τα κακοηγήματα...

Κατά το ύπόλογο διάστημα του ταξιδιού τίποτε τίς ξεαφρητικό δεν συνέβη στη βασιλίσα και στην άκολουθία της. 'Όταν έφθισαν στο Καλαί, εκεί τούς έπεριμενε ένδεισιώδης έποδοχή. Οι κάτοικοι του μέρους εκείνου αισθανόνταν πραγματική λατρεία για τη Μαρία Στούαρτ και έθαψιζαν τόν δούκα Γαΐνη για τη μεγάλη του άνδρεία. Γ' αυτό σ' όλοις τούς δρόμους, άτ' άπον έπρόκειτο να περάση ή βασιλική συνοδεία, είχαν στήσει θαυμαβεντάτες άψίδες.

Η Μαρία Στούαρτ είχε όσιες ήμερών άναχωρήσεως για την Άγγλία την 15ην Άγούστου. Την παραμονή ο Έρρικος Μοντμορενού πήγε να έπισκεφθί το διοικητή

της πόλεως. Ο διοικητής του παρέδωσε μιá έπιστολή, την όποια είχε φέρει εκείνη τη στιγμή γι' αυτόν ένας βασιλικός άποσταλέμενος. 'Ο Έρρικος έσχιος γρήγορα-γρήγορα το φάκελλο και διάβασε τα άνω λόγια, γοαμμένα με το χέρι του βασιλέως:

«Με μεγάλη μες λίξη έπίηραφρηθήκαμε την άνοηθη άπόπειρα κατά της έδελφής μας Βασις. Η θεοούτης των όλίγων εΐδιών έξείρει:ών μās άναγκάζει να λεβουμε άποτιληραμικά μέτρα για την άσφάλεια του κράτους. Άποφασίσουμε και διατάξουμε την μεταβίβξί της, άφού δεν ένιενδν να ύπσταξθείν στους νόμους. Γ' αυτό καλούμε όλους τους ευγενείς της έπικρατίας μας, μεταξυ των πρώτων δέ σάς τιν έξεδιάρδο μας, να έλθετε να μās συναντήσετε στο Δούβερο, μέλις ή άδελφή μας Μαρία Ξενιήθη για τη Ξκατία».

Το περιεχόμενο της έπιστολής αυτής διασράετησε τόν Έρρικο, ό όποιος δεν μπορούσε παρά να ύπασουση και να γυρίση γρήγορα πίσω.

Την άλλη μέρα ό λαός και ή Άρχή της πόλεως είχαν μασεντή στην προκυμαία για να άποχωρηθήσυν τη βασιλίσα, που έπρόκειτο ν' άναχωρήση.

Τη στιγμή της άναχωρήσεως, όλοι τα μάτια είχαν γυρίσει δάκρυα άπό τη συγκίνηση.

Η ξεδούστη βασιλίσα μπρός σ' αυτές τις ειλκρινειές έκδηλώθηκε τόν πλήθος αισθανόνταν την καρδιά της να σφιγγεται πώ πολύ. 'Όττός ό μως συγκρατήθηκε και δεν έλάμψε, όπως έκανε άφίνοντας το Παρίσι.

Ο Έρρικος Μοντμορενού δεν είχε τη δύναμη να φύγη άπό κοντά της. Πήδησε μαζί της στη βάρκα που την έφερον στο πλοίο κι όταν έφθασε ή στιγμή του άποχωρισμού της είπε με τρεμμένη φωνή:

— 'Όρα καλή σας, άνασσα! Νά τολήσω να ίκετεύσω την Μεγαλειότητά σας να σκέπτεται κάποτε εκείνον, που δεν θα συλλογίζεται παρά αυτή και μόνη;

— Θα σάς θυμώθω πάντα, του άποκρίθηκε ή βασιλίσα. Άίγους άνθρωπίνης ένγνώσια με τέτοιον έντιμο χακατήρα και τέτοια άρρωσιμένη ψυχή. Χαίρετε, φίλε μου, και μη λησμονείτε ότι στη Ξση πρέπει νάμια κανείς ίσχυρός...

— Αν θέλατε όμως, δέσποτα...

— Ξωστή! του είπε διακόπτοντάς τον ή Μαρία Στούαρτ. Πέστε πώς ήταν όνειρο και Ξυπνήστε πειλά...

Και με μιá χαριτωμένη χειρονομία άπλωσε το χέρι της στο νεό, ό όποιος τό έφερε στα χείλη του. Κατόπιν ο Έρρικος πήδησε έξω άτ' τη βάρκα με πρόσωπο χλοιασμένο και μάτια βορβορικάνα.

Στην προκυμαία βήκε το λοχαγό Ρολάνδο να τόν περνήει. Η πρώτη ερώτησις που τό έκανε ό γρησός στρατιωτικός ήταν πότε θα φεύγον για το Παρίσι.

— Ίσως ν' άργήσουμε κάπως, άπάντησε ό δούξ άρηρημένος.

— Έγώ έχω την καταινή γνώμη ν' άναχωρήσουμε το γρηγορώτερο, είτε ο Ρολάνδος με σβασιού.

— Έχετε δίκιο. Άνα θέλεις, φεύγοντες σήμερα το βράδυ. Δεν με μέλει πειλά για τίποτε, όλο μου ήνε άδιάφορα.

— Ξέρω που όφείλεται αυτή ή άδιάφορα σας, είτε ό λοχαγός με δινάτωρησε τώρα φωνή.

— Τι Ξέρεις; τόν ρώτησε ό Έρρικος άνατηρδώντας.

— Το πλοίο που έφυγε από όλίγο πέρα την καρδιά σας μαζί του στη Ξκατία...

Ο δούξ άναστήναξε έλαφρά χωρίς ν' άπάντηση.

— Άξ ίνε, συνέχισε ό Φερουιλιάς, θά γυρίσουμε στο Παρίσι κι' αυτό μ' ενδιαφέρει πολύ. Έχω μερικούς λογαριασμούς να κανονίσω έκει κάτω. Και πρώτα-πρώτα μ' κείνον τόν άθλιο τόν Ροβέρτο Κέφ...

(Άκολουθεί).

— 'Α, τόν άθλιο!.. 'Α, τόν δολοφόνο!..

